

ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

Τά συνδικάτα είναι οί πρώτες μορφές οργάνωσης τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ πηγή τοῦ συνδικαλισμοῦ ἀνάγεται στήν ἱστορικὴ ἐκείνη ἀνάγκη ποῦ ἔσπρωξε τοὺς ἐργάτες νά ξεπεράσουν τόν ἐπαγγελματικὸν τους ἀνταγωνισμό καί νά ἐνώσουν τίς δυνάμεις τους γιά νά ἀντιμετωπίσουν πρὸ ἀποτελεσματικὰ τίς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν ἐργοδοτῶν.

Τά συνδικάτα στήν ἀρχὴ ἐμφανίστηκαν μέ πολύ περιορισμένους σκοποὺς καί δράση καί ἀκολούθησαν ὅλατὰ στάδια τῆς ἀνάπτυξης ποῦ μέσα ἀπὸ κρίσεις καί δυσκολίες γνώρισε τὸ ἐργατικὸ κίνημα. Ὁ συνδικαλισμός ξεκίνησε σάν τοπικὸ φαινόμενο, ἐπεκτάθηκε καί συνενώθηκε σέ ἐθνικὴ καί διεθνὴ κλίμακα γιά νά πάρει τέλος τὴ σημερινὴ παγκόσμια ἔκταση καί ἀνάπτυξή του.

Στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα ἐμφανίζεται ὁλόκληρη σειρά ἀπὸ θεωρίες καί ἀπόψεις.

Στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδας ὑπάρχουν καί δοροῦν δυὸ ἰδεολογικά ρεύματα καί μέ βάση τὰ ρεύματα αὐτὰ ἔχουν διαμορφωθεῖ δυὸ παρατάξεις. Τοῦ ρεφορμιστικοῦ ποῦ κηρύσσει καί ἀκολουθεῖ τὴ θεωρίαν τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων καί τοῦ προοδευτικοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος ποῦ στηρίζεται στήν ἀρχὴ τῆς ταξικῆς πάλης.

Τά συνδικάτα εἶναι μαζικὲς ὁργανώσεις τῆς ἐργατικῆς τάξης ποῦ σάν σκοπὸν τοὺς ἔχουν νά ὑπερασπίσουν τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων. Ὁ Μάρξ στὰ 1866 ἔγραψε καί θεωροῦσε τὰ συνδικάτα σάν τοὺς βασικοὺς πυρῆνες τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἡ ἀποστολὴ κάθε ἐργατικοῦ σωματείου εἶναι νά συγκεντρώνει στίς γραμμές του ὅλους τοὺς ἐργαζόμενους τοῦ κλάδου ποῦ ἀντιπροσωπεύει, ἀνεξάρτητα ἀπὸ χρῶμα, φύλλον, ἐθνικότητα, θρησκευτικὰ καί πολιτικὰ πεποιθήσεις. Νά ὑπερασπίζεται τὰ ἄμεσα ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα τῶν μελῶν του ἀπέναντι στοὺς ἐργοδότες. Νά διαπαιδαγωγεῖ τοὺς ἐργάτες πάνω στὸ πνεῦμα τῆς ταξικῆς πάλης, νά τοὺς ὀδηγεῖ στοὺς γενικοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες ἐνάντια στὴ συμμαχία τοῦ κεφαλαίου, νά τοὺς διαπαιδαγωγεῖ στὸ πνεῦμα τῆς διεθνιστικῆς ταξικῆς ἀλληλεγγύης.

Ὁ ρεφορμισμός ποῦ ὑποστηρίζει τὴν συνεργασία τῶν τάξεων, περιορίζει τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδικάτων ἀποκλειστικὰ στὸν οἰκονομικὸν τομέα, ἐνῶ οἱ ὁπαδοί τῆς πάλης τῶν τάξεων θεωροῦν πῶς ἐνῶ ἡ πάλη στὸν οἰκονομικὸν τομέα εἶναι ἡ κύρια ἀποστολὴ τῶν συνδικάτων δέν μπορεῖ καί δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι ἡ ἀποκλειστικὴ ἀπασχόλησή τους, γιὰτί βλέπουν τὰ συνδικάτα σάν ἓνα ἀπὸ τὰ μέσα γιά τὴν ἀνάπτυξη τῆς οἰκονομικῆς ἀλλαγῆς καί τῆς πολιτικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης. Τὸ συνδικάτο γιά νά πετύχει τὴν δραστηριοποίησιν τῶν μελῶν του καί ὅλων τῶν ἐργαζομένων τοῦ κλάδου του χρειάζεται μέ τὴν ταξικὴ ἀδιάλλαχτη δράσιν του νά ἐμπνέει

στούς εργάτες τήν πεποίθηση ότι πραγματικά αγωνίζεται για τὰ συμφέροντά τους. Νά βρίσκεται σέ στενή σύνδεση μέ τούς εργάτες, νά γνωρίζει καί νά μελετᾷ τὰ ζητήματά τους, κάθε ζήτημα ού γεννιέται κάθε μέρα, κάθε ὥρα στό ἐργοστάσιο καί στίς ἐπιχειρήσεις. Νά ἀντιμετωπίζει ἄμεσα τήν ἀνάρμοστη καί βάρβαρη συμπεριφορά τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς τούς εργάτες. Τίς τιμωρίες καί τὰ πρόστιμα. Τήν ἐντατικοποίηση τῆς δουλειᾶς. Τίς παραβιάσεις τῶν νόμων καί τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Τίς ἀπολύσεις. Νά διεκδικεῖ αὐξηση τῶν μεροκάματων, βελτίωση τῶν συνθηκῶν δουλειᾶς, κανονική πληρωμή, κ.λ.π. Ὅλα αὐτά καί ἄλλα πρέπει νά τὰ παρακολουθεῖ καί νά πιάνει τό σωματεῖο, νά ὀργανώνει καί κινητοποιεῖ τούς εργάτες για νά δοθεῖ λύση ἱκανοποιητική. Ἐτσι τό σωματεῖο ἀποκτᾷ τήν ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη τῶν ἐργαζομένων. Γίνεται μαζικό συγκεντρώνοντας στίς γραμμές του τήν πλειοψηφία τῶν ἐργαζομένων τοῦ δοσμένου κλάδου καί ἐπιδιώκοντας νά ὀργανώσει τό σύνολο τῶν ἐργατοὑπαλλήλων τοῦ κλάδου του.

Ἡ διαφωτιστική δουλειά στούς εργάτες για τήν ἀνάπτυξη τῆς ταξικῆς τους συνείδησης εἶναι μιᾷ σοβαρῇ ὑποχρέωση τῶν συνδικάτων. Τά συνδικάτα πρέπει νά δίνουν σοβαρῇ προσοχή στίς γυναῖκες καί στούς νέους. Νά πιάνουν τὰ ἰδιαίτερα ζητήματα ἀσφάλισης, ἄδειες μέ πληρωμή πρίν καί μετὰ τόν τοκετό, για τήν τεχνική κατάρτιση τῶν νέων. Νά βοηθοῦν τίς γυναῖκες καί τούς νέους καί νά ἀναδείχνουν τούς πιά ικανούς, θαρραλέους καί δραστήριους ἀπ' αὐτούς σ' ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σωματείου.

Τά συνδικάτα πρέπει νά καταπιάνονται μέ τὰ προβλήματα τῶν ἀνέργων & νά βοηθοῦν τούς ἀνέργους τοῦ κλάδου τους.

Ἡ μορφή συγκρότησης κάθε ὀργάνωσης ἀντιστοιχεῖ στήν ἀποστολή της, στούς σκοπούς πού ἐπιδιώκει καί στίς μέθοδες πού χρησιμοποιοῦν για νά πετύχει τήν πραγματοποίησή τους. Αὐτό ἰσχύει για τὰ πολιτικά κόμματα, για τὰ συνδικάτα, για κάθε ὀργάνωση. Ἡ καλύτερη μορφή συγκρότησης τῶν σωματείων εἶναι ὅλοι οἱ εργάτες πού δουλεύουν σ' ἓνα ἐργοστάσιο ἢ ἐπιχείρηση, ἀνεξάρτητα ἀπό εἰδικότητα, νά ἀνήκουν σ' ἓνα καί τό αὐτό σωματεῖο.

Ἡ τέτοια μορφή συγκρότησης τῶν σωματείων ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων γιατί διευκολύνει στήν ἐνότητα δράσης τους, ἀναπτύσσει τήν ἀλληλεγγύη τῶν ἐργατοὑπαλλήλων, τήν ὀργάνωση καί διεξαγωγή τῶν ἀγώνων τους. Τά μέλη καί οἱ ὁπαδοί τοῦ κόμματος πού ἀνήκουν τὰ συνδικάτα ἀγωνίζονται πρῶτα ἀπ' ὅλα για τήν ἐνότητα δράσης τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων. Ἡ συνένωση τῶν σωματείων σέ τοπική καί σέ Πανελλαδική κλίμακα γίνεται μέσω τῶν ἐργατικῶν κέντρων, τῶν ὁμοσπονδιῶν καί τῆς Γεν. Συν/ας Ἐργατῶν Ἑλλάδας.

Στήν Ἑλλάδα ἔχουμε 2.700 σωματεῖα πού ἀνήκουν σέ 51 ὁμοσπονδίες καί σέ 75 Ἐργατικά κέντρα. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι δέν ἀνήκουν στήν ΓΣΕΕ. Οἱ διοικητικοί δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶναι ὀργανωμένοι κατὰ ὑπουργεῖα. Οἱ κίνο-

μικοί, εκπαιδευτικοί & ταχυδρομικοί είχαν οργανωμένοι κατά κλάδο. Όλες οι οργανώσεις των δημοσίων υπαλλήλων και οι όμοσπονδίες τους ενώνονται στην Ανώτατη Επιτροπή (Διοικοῦσα) Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΕΔΥ). Στην Ελλάδα σύμφωνα με τον παλιό νόμο περί σωματείων (Ν281/1914) & (Ν2151/1920) έφτά Έλληνες πολίτες μπορούν να ιδρύσουν επαγγελματικό σωματείο. Στά 1949 δημοσιεύτηκε ο άστικός κώδικας και καθορίζει ότι για να ιδρυθεί σωματείο, χρειάζεται 20 Έλληνες να συμφωνήσουν. Αφού αναγνωριστεί τό σωματείο, τό προσ, δ/κό συμβούλιο, συγκαλεί γενική συνέλευση για να εκλέξει τό τακτικό. Τό Ν.Δ. 185/1969 της χούντας όρίζει ότι δέν μπορούν να εκλεγούν σαν μέλη διοικήσεων ή εκπρόσωπούς άτομα που κατά την τελευταία δετία δέν πραγματοποίησαν 100 ήμερομίσθια τό χρόνο & συνολικά 600.

Με βάση τό ΝΔ 4361/1964 ή Ένσταση κατά του κύρους των εκλογών υποβάλλεται στό Είρηνοδικείο μέσα σέ 30 μέρες από τή γεν. συν/ση & πρέπει να έχει τίς υπογραφές του 1/3 των μελών.

Με βάση τό ΝΔ 4361/1964 όρίζεται ότι οι διοικήσεις των σωματείων και των ενώσεων υποχρεούνται να υποβάλλουν στό Υπουργείο Έργασίας και στό νομάρχη της περιφέρειάς τους,

α) αντίτυπο του καταστατικού τους, β) πίνακα των μελών του δ.σ., γ) κατάσταση της αριθμητικής τους δύναμης, δ) τον έγκεινμένο ισολογισμό κάθε διαχειριστικής περιόδου.

Η εργοστασιακή επιτροπή είναι όργανο ένιαίου μετώπου πάλης, τό πιο αντιπροσωπευτικό όργανο των εργαζομένων στό εργοστάσιο και γενικά στον τόπο δουλειάς. Εκλέγεται άπ' όλους τους εργάτες του εργοστασίου, ελέγχεται και λογοδοτεί σ' αυτούς.

Οι επιτροπές άγώνα προετοιμάζουν τίς συγκεντρώσεις, τίς διαδηλώσεις, τίς πορείες άνέργων, τίς άπεργίες, κ.λ.π.

Οι έφορευτικές επιτροπές και οι συνδυασμοί υποψηφίων τίς άρχαιρεσίες και κατά κλάδο οι συντονιστικές επιτροπές.